

ЧАРЛЗ ДИКЕНС

КРЪЩАВКАТА В БЛУМСБъРИ

Превод от английски: Пепа Дочева, 1984

chitanka.info

Мистър Никодимъс Дъмпс, или Дългия Дъмпс, както го наричаха неговите познати, беше петдесетгодишен ерген, висок шест фута, с мрачен и мъртвешки вид и с чудноват и зъл нрав. Беше щастлив единствено когато се чувствуваше зле, и винаги се чувствуваше зле, когато имаше всички причини да е щастлив. Едничката му радост на този свят беше да прави хората около себе си нещастни — в такива случаи можеше със сигурност да се каже, че е доволен от живота. Той беше наказан със служба в банката, която му носеше петстотин лири годишно, и живееше в мебелиран апартамент на първия етаж в Пентънвил — беше го наел, защото от него се разкриваше мрачна гледка към съседното гробище. Знаеше наизуст всички надгробни плочи, а погребалните служби предизвикваха у него най-дълбоко състрадание. Неговите познати казваха, че по характер е кисел, а той твърдеше, че е нервен; те го мислеха за късметлия, а той ги уверяваше, че е „най-нещастният човек на света“. Но колкото и да беше нелюбезен, колкото и за окаян да се пишеше, и той си имаше своите увлечения. Прекланяше се пред паметта на Хайл (*Хайл — Едмънд Хайл (1672–1769), автор на съчинения за вист и други хазартни игри*), понеже самият той беше отличен играч на вист с непроницаемо лице и с удоволствие злорадствуваше над нервните си невъздържани противници. Обожаваше цар Ирод, задето е избил младенците, а ако имаше нещо на света, което най-не можеше да понася, това бяха децата. Макар да беше трудно да се каже, че той е способен да мрази нещо определено, тъй като ненавиждаше всичко наред, все пак може би беше най-зле настроен спрямо файтоните, старите жени, вратите, които не се затварят добре, любителите на музиката и кондукторите на омнибуси. Членуваше в Общество за борба с порока заради удоволствието да пречи и на най-бездидните развлечения; освен това щедро подпомагаше издръжката на двама пътуващи методистки проповедници с милата надежда, че ако благодарение на известни обстоятелства някои хора са щастливи на този свят, то страхът им от отвъдния може би ги прави нещастни.

Мистър Дъмпс имаше племенник, който беше женен от една година и който се явяваше нещо като негов любимец, тъй като му беше изключително удобен да упражнява върху него възможностите си да трови живота на хората. Мистър Чарлс Китърбел беше дребен и кокалест мъж, с доста едра глава и широко добродушно лице.

Приличаше на съсухрен великан с отчасти запазена глава и лице и понеже беше кривоглед, когато разговаряше с някого, неговият събеседник нямаше представа накъде точно гледа. Можеше да изглежда, че е вперил очи в стената, а в същност да съзерцава точно вас. Накратко — човек нямаше как да хване погледа му, но това не е болест, дето се прихваща, за което би трябало да сме благодарни на провидението. В допълнение към това описание може да се каже, че мистър Чарлс Китърбел беше едно от най-доверчивите и най-прозаичните човечета, притежавали съпруга и къща на Грейт Ръсел Стрийт, Бедфърд Скуеър. (Чичо Дъмпс винаги изпускаше изисканото „Бедфърд Скуеър“ и на негово място поставяше ужасното наименование „Тотнъм Корт Роуд“.)

— Но, чично, вие на всяка цена трябва... вие просто трябва да ни обещаете, че ще станете кръстник — каза мистър Китърбел една сутрин по време на разговор със своя уважаван роднина.

— Не мога, не, наистина не мога — отвърна Дъмпс.

— Но защо да не можете? Джемайма ще го приеме като обида. Това никак няма да ви затрудни.

— Колкото до затруднението — отвърна най-нешастният човек на света, — аз нямам нищо против, но нервите ми са в такова състояние, че не бих могъл да издържа тази церемония. Сам знаеш, че не обичам да излизам от къщи... За бога, Чарлс, престани да си играеш с този стол така, защото ще полуxdeя.

Мистър Китърбел, забравил за нервите на чично си, от десет минути описваше кръгове, както беше седнал на стола, забил единия му крак на пода, а останалите оставил да стърчат във въздуха и здраво опрял ръка на бюрото.

— Извинете, чично — каза Китърбел засрамен, като изведнъж се пусна от бюрото, при което трите вдигнати крака на стола се стовариха обратно върху пода с такава сила, че едва не втънаха.

— Хайде, моля ви, не отказвайте. Ако е момче, нали знаете, са нужни двама кръстници.

— Ако е момче! — каза Дъмпс. — Ама защо не кажеш направо дали е момче, или не?

— Щеше да ми е особено драго да ви кажа, но не мога да твърдя, че е момиче или пък момче, когато детето още не се е родило.

— Още не се е родило! — повтори Дъмпс и лъч надежда озари мрачната му физиономия. — Е, в края на краищата може да се окаже, че е момиче и тогава няма да имате нужда от мен, а ако е момче, може и да умре, преди да го кръстите.

— Не дай боже — каза бъдещият баща и доста се натъжи.

— Не дай боже — съгласи се Дъмпс, но явно доволен от идеята си. Беше започнал да се развеселява. — Аз лично се надявам да не е така, но доста често през първите два или три дни от живота на новородените се случват ужасни неща. Чувал съм, че не са рядкост разните пристъпи, а гърчовете били нещо обикновено.

— За бога, чично! — промълви дребничкият Китърбел, останал почти без дъх.

— Да, моята хазайка се освободи от бременността си... кога беше... миналия вторник; роди чудесно момченце. В четвъртък вечерта дойката седнала с него в ската си пред камината и то изглеждало изключително добре. Изведнъж лицето му посиняло, а телцето му било обзето от спазми. Извикали лекар веднага, който направил всичко възможно, но...

— Какъв ужас! — прекъсна го Китърбел поразен.

— Детето, разбира се, почина. В същност твоето дете може и да не умре, а ако е момче и доживее деня на кръщавката, е, какво пък — ще се наложи да стана един от двамата кръстници.

Несъмнено Дъмпс прояви благодушие, защото разчиташе на лошите си предчувствия.

— Благодаря ви, чично — изрече развлнуваният племенник и стисна ръката му така горещо, сякаш онзи му беше направил огромна услуга. — Може би ще е по-добре да не съобщавам на мисис Китърбел за това, което ми разказахте.

— Да, ако е паднала духом, по-добре ще е да не й споменаваш за печалния случай — отвърна Дъмпс, който, разбира се, беше измислил цялата история, — макар че твой дълг е като неин съпруг да я подготвиш за най-лошото.

Ден или два по-късно Дъмпс седеше в любимия си евтин ресторант и преглеждаше сутрешния вестник, когато пред очите му се мярна следното съобщение:

„Раждания: Събота, 18 т.м., на Грейт Ръсел Стрийт, съпругата на мистър Чарлс Китърбел, ескуайър, син.“

— Момче е! — извика той и тресна вестника за почуда на сервиторите. — Момче е!

Но се съвзе твърде бързо, защото погледът му попадна на ежедневния бюлетин за смъртността, където се упоменаваше броят на смъртните случаи сред невръстните деца.

Изминаха шест седмици и понеже Дъмпс не получи никаква вест от семейство Китърбел, започна да се утешава е мисълта, че детето е умряло, когато следното писмо разреши окончателно и безмилостно съмненията му:

„Грейт Ръсел Стрийт,
понеделник сутринта

Скъпи чичо,

Ще Ви зарадвам с новината, че моята скъпа Джемайма вече излиза от стаята си, а бъдещият Ви кръщелник се чувствува превъзходно. Отначало беше доста слабичък, но вече е значително по-едър и дойката казва, че расте с дни. Плаче по цял ден, а цветът на лицето му е много особен и това тревожеше доста много Джемайма и мен, но понеже дойката каза, че това е нормално, и тъй като ние все още не разбираме толкова от тези работи, думите й ни успокоиха. Ние мислим, че ще бъде умник, а дойката твърди, че е сигурна в това, защото той почти не спи. Сам разбирате, че всички сме много щастливи, само че сме малко уморени, защото той не ни дава да спим нощем, но дойката казва, че през първите шест месеца това било в реда на нещата. Вече го ваксинираха, но понеже инжекцията не беше направена твърде умело, в ръката му попаднаха и няколко парченца стъкло заедно с ваксината. Може би това обяснява неговата раздразнителност, или поне така твърди дойката. Смятаме кръщавката да се състои в петък, в дванадесет часа, в църквата «Сейнт Джордж» на Харт Стрийт; ще се нарича Фредерик Чарлс Уилям. Молим да се явите не по-късно от дванадесет без четвърт. За вечерта сме поканили тесен кръг от приятели и, разбира се, ще очакваме и Вас. За съжаление трябва да ви

съобщя, че днес горкото момче има доста неспокоен и нездрав вид. Страхувам се да не би причината да е треска.

С поздрав, скъпи чичо,
искрено ваш,
Чарлс Китърбел

П. П. Отварям тази бележка, за да ви съобщя причината за беспокойството на малкия Фредерик. Не е треска, както се боях, а една малка игла, която дойката, без да иска, забола в крака му снощи. Вече я извадихме и той се поупокои, макар че все още доста хълца.“

Едва ли е необходимо да поясняваме, че прочитането на това интересно съобщение хич не успокoi ипохондричния Дъмпс. Но тъй като не можеше да се измъкне, той погледна нещата откъм най-добрата им страна, което ще рече най-мрачната, и закупи за новородения Китърбел една красива сребърна чаша, върху която веднага нареди да гравират инициалите „Ф. Ч. У. К.“, с обичайните за случая неумело изписани лозовидни винетки и една огромна точка.

Времето в понеделник беше хубаво, във вторник — чудесно, в сряда — също, а в четвъртък — още по-хубаво — четири прекрасни дни един след друг в Лондон! Файтонджиите бяха обхванати от бунтовни настроения, а уличните метачи започнаха да се съмняват в съществуването на пръста божи. „Морнинг Хералд“ уведоми читателите си за мнението на някаква старица от Камдън Таун, която казала, че „такова хубаво време не помнят дори и най-старите жители на града“, а излингтънските чиновници, с големи семейства и малки заплати, захвърлиха черните си гамashi, изоставиха с презрение някога зелените си памучни чадъри и се понесоха из Сити със самочувствие, придобито от белите им чорапи и идеално лъснатите чепици. Дъмпс гледаше на всичко това с височайше презрение — той скоро щеше да тържествува. Знаеше си, че не четири дни, а дори четири седмици времето да е хубаво, щом тръгне за някъде, ще завали дъжд; беше мрачен поради убеждението си, че петък ще бъде лош ден — и точно така стана.

„Така си и знаех — каза си Дъмпс в петък, в единадесет и половина сутринта, като завиваше край Маншън Хаус. — Така си и знаех. Само да тръгна нанякъде, и готово.“

И наистина, такова време беше способно да понижи настроението даже и на далеч по-жизнерадостни личности. От осем часа валеше без прекъсване и всички, които минаваха по Чийпсайд, бяха мокри, премръзали и кални. Бяха влезли в действие какви ли не забравени и изоставени чадъри. Профучаваха кабриолети, а пътниците в тях седяха така грижливо скрити зад завеските от сатенирана басма, сякаш се намираха в някой от мистериозните замъци на мисис Радклиф (*Мисис Радклиф — Ан Радклиф (1764–1823), известна английска писателка, авторка на „готически романи“*); конете, които теглеха омнибусите, изпускаха пара като парни машини; никой не си помисляше дори да изчака в някой вход или под някой свод, докато спре дъждът — всеки беше до болка убеден, че случаят е безнадежден, и така — всички бързаха в безпорядък и се бълскаха, проклинаха и се потяха, при което постоянно залитаха, като неумелите кънкьори, които се пързалиха на Серпантината, хванати за дървени столове, в мразовитите неделни дни.

Дъмпс спря; той не можеше да си позволи да ходи пеш, защото се беше пременил за кръщавката. Ако наемеше кабриолет, нямаше начин да не бъде изтърсен на улицата, а каретата беше прекалено голямо разточителство за неговия джоб. На отсрещния ъгъл беше спрят омнибус, трябваше да реши за секунди — не беше чувал някога да се е обръщал омнибус, нито да се е втурвал без посока, а в случай че кондукторът го бълсне, щеше в замяна да го даде под съд.

— Молим, сър! — извика един млад джентълмен, който се явяваше кондуктор на „Селските момци“ — това беше името на споменатия омнибус.

Дъмпс пресече улицата.

— Насам, сър! — провикна се водачът на „Дръж го!“, като веднага прекара своята кола пред вратата на опонента. — Насам, сър, онъя е пълен.

Дъмпс започна да се колебае, при което откъм „Селските момци“ рука порой от ругатни срещу „Дръж го!“, обаче кондукторът на току-що пристигналия „Адмирал Нейпиър“ разреши спора, и то така, че и двете страни бяха еднакво удовлетворени, като сграбчи Дъмпс през

кръста и го набута в средата на своя омнибус, където той се оказа шестнадесетият пътник.

— Готово! — извика „Адмирал“ и чудото затрополя в пълен галоп като пожарна машина, заедно с пленения пътник, който стоеше сгънат одве и при всяко по-разко движение на машината се клатушкаше ту на едната, ту на другата страна като „Зелен Джек“ на майски празник, налитащ срещу дамата с месинговия черпак (Зелен Джек — *човешка фигура, поставяна в рамка от зелени клони по време на пролетния празник*).

— За бога, къде да седна? — обърна се нашият клетник към един възрастен джентълмен, в чийто скут се стоварваше за четвърти път.

— Където щете, само не на главата ми, сър — отвърна сърдито възрастният джентълмен.

— Може би джентълменът ще пожелае да седне на капрата — предложи с насмешка един съдебен чиновник в розова риза, който беше вир-вода от дъжда.

След немалко бълскане и залитане Дъмпс най-сетне успя да се смети на една седалка, която не стига дето притежаваше малкото неудобство да се намира между един прозорец, който не се затваряше, и вратата, която постоянно се отваряше, но и го поставяше редом до някакъв пътник, вървял цяла сутрин под дъжда без чадър, който изглеждаше толкова мокър, сякаш през целия ден бе киснал във варел с вода, та дори и повече.

— Не тряскайте така вратата — обърна се Дъмпс към кондуктора, когато той я затвори отвън, след като разтовари четирима от пътниците. — Аз съм много нервен и това ме убива.

— Някой джентълмен каза ли нещо? — запита кондукторът и проточи врат, като си даваше вид, че не е разбрал за какво го молят.

— Казах ви да не тряскате така вратата! — повтори Дъмпс, който в лицето приличаше на вале пика, страдащо от конвулсии.

— А! Тя тая врата е малко особена, сър, и не ще да се затваря, ако не я треснеш — отвърна кондукторът.

И за да потвърди думите си, я отвори широко, след което я затвори отново със страхотен трясък.

— Извинете, сър — изхриптя едно дребно вежливо старче, което седеше срещу Дъмпс. — Много се извинявам, но не сте ли забелязали, когато пътувате в дъждовен ден, че от всеки петима души, които се

качват в омнибуса, четирима носят огромни памучни чадъри, на които липсва или дръжката, или металният шип отдолу?

— Да ви кажа, сър — отвърна Дъмпс и в този миг чу, че удари дванадесет, — досега не съм забелязвал, но като заговорихте за това... Ало! Ало! — завика злощастният пътник, когато омнибусът профуча край Друри Лейн, където беше заявил, че желае да слезе. — Къде е кондукторът?

— Трябва да е на капрата, сър — каза упоменатият по-горе млад джентълмен с розовата риза, която имаше вид на бяла, разчертана с червено мастило.

— Но той трябваше да ме свали тук! — промълви едва чуто Дъмпс, изтощен от преживяното напрежение.

— Струва ми се, че би трябвало да се намери някой, който да свали всички кондуктори, подобни на този — отвърна съдебният чиновник и се разсмя на шегата си.

— Ало! — извика отново Дъмпс.

— Ало, ало! — развикаха се и пътниците. Омнибусът отмина църквата „Сейнт Джайлс“.

— Стой! — каза кондукторът. — Да ме вземат дяволите, забравих, че трябваше да сваля джентълмена на Друри Лейн. Хайде, сър, по-бързо, ако обичате — добави той, като отвори вратата и помогна на Дъмпс да излезе с такова спокойствие, сякаш всичко беше наред. Този път обаче негодуванието на Дъмпс надви неговото стоическо самообладание.

— Друри Лейн! — изрече той и дъхът му секна като на дете, внезапно потопено във вана със студена вода.

— Друри Лейн ли, сър? Да, сър — третата пресечка вдясно, сър.

Дъмпс се разгневи ужасно и като стисна в ръка чадъра си, се приготви да тръгне, твърдо решен да не плаща за пътуването. По една чиста случайност се оказа, че кондукторът е на обратното мнение и един бог знае докъде щеше да стигне спорът им, ако кочияшът не го беше разрешил доста умело и убедително.

— Ало! — извика този почтен джентълмен, който се беше изправил в цял ръст на капрата, като се подпираше с една ръка на покрива на омнибуса. — Ало, Том! Кажи на джентълмена, че ако се чувства ощетен, можем да го закараме безплатно до Еджър (Еджуеър)

Роуд, пък на връщане ще го свалим на Друри Лейн. Няма начин да не е съгласен.

Доводът беше необорим. Дъмпс заплати спорните шест пенса и след петнадесет минути вече се намираше на стълбите на дом номер четиринадесет на Грейт Ръсел Стрийт.

По всичко личеше, че подготовката за вечерта „в тесен приятелски кръг“ кипи с пълна сила. На пода в коридора имаше две дузини чаши за бренди и четири дузини за вино, ни най-малко прозрачни и с полепнали сламки по тях — явно току-що доставени. Откъм стълбите се носеше миризма на индийско орехче, портвайн и бадеми; пътеката от стълбището беше махната, а статуята на Венера, намираща се на първата площадка, сякаш се срамуваше от свещта, поставена в дясната ѝ ръка, която красиво контрастираше с опушените от лампите гънки на дрехата на тази богиня на любовта. Прислужницата, която имаше доста разгорещен вид, въведе Дъмпс в салона; стаята беше обзаведена много приятно, а по всички масички беше пръсната цяла плеяда от миниатюрни кошнички, хартиени покривчици, порцеланови фигурки, розово-златни албуми и книги с обложки във всички цветове на дъгата.

— А, чично! — каза мистър Китърбел. — Здравейте! Позволете — Джемайма, скъпа — това е чично ми. Струва ми се, че сте севиждали с Джемайма, сър?

— И мал съм удоволствието — отвърна Дългия Дъмпс, но тонът и видът му правеха съмнителна всяка вероятност да е изпитвал подобно нещо през живота си.

— Убедена съм — каза мисис Китърбел с вяла усмивка и леко покашляне, — убедена съм, хм... че всеки от приятелите на Чарлс... хм... и още повече, ако е роднина...

— Знаех си, че ще кажеш това, любов моя — прекъсна я дребничкият Китърбел, който беше вперил поглед в отсрецните къщи, но в същност гледаше с нежност съпругата си. — Бог да те благослови!

Като каза това, той се усмихна и стисна ръката ѝ, с което събуди злобата на чично Дъмпс.

— Джейн, кажете на дойката да донесе малкия — обърна се към прислужницата мисис Китърбел.

Последната беше една от онези високи и слаби млади жени, с много руси коси и изключително бяла кожа на лицата, които, кой знае защо, навеждат човек на мисълта за студено телешко филе. Прислужницата излезе и влезе дойката с един забележително малък пакет на ръце, увит в синя пелерина, гарнирана с бяла кожа — това беше малкият.

— Е, чичо — каза мистър Китърбел, като повдигна онази част от пелерината, която покриваше лицето на бебето, с изключително тържествен жест, — на кого прилича според вас?

— Хи-хи-хи! На кого, а? — добави мисис Китърбел, като хвани мъжа си под ръка и се взря в лицето на Дъмпс с цялото любопитство, на което беше способна.

— Боже господи, колко е малък! — извика добродушният чичо и направи крачка назад с престорена изненада. — Той просто е неестествено малък.

— Така ли? — запита горкичкият Китърбел доста разтревожен.
— В сравнение с това, което беше, сега е великан, нали, дойке?

— Душичка е той — отвърна дойката, като притисна към себе си бебето. Тя отбягна въпроса не защото съвестта не ѝ позволява да каже истината, а защото не ѝ се искаше да изпусне шанса да получи половин корона от Дъмпс.

— И все пак кажете, на кого прилича? — попита дребничкият Китърбел.

Дъмпс се вгледа в розовото вързопче пред себе си и единственото нещо, което си помисли, беше как повече да огорчи младите родители.

— Изобщо не мога да позная на кого точно прилича — отвърна той, а в същност много добре знаеше какъв отговор чакат от него.

— Не ви ли се струва, че прилича на мен? — многозначително запита племенникът.

— О, определено не! — отвърна Дъмпс категорично, с което изключи всякакво съмнение. — Определено не на теб. Никак даже.

— Тогава на Джемайма? — плахо промълви Китърбел.

— О, боже мой, не. Ни най-малко. Аз естествено не разбирам много от тези неща, но той, струва ми се, прилича много повече на онези статуики, изваяни с тромпет в устата, които поставят върху надгробните плочи.

Дойката сведе глава над бебето и с върховни усилия се сдържа да не избухне в смях. Върху лицата на майката и бащата се изписа същият страдалчески израз като у добродушния им чичо.

— Е — каза разочарованият татко, — с времето ще ви бъде по-лесно да откриете на кого прилича. Довечера ще го видите без дрехи.

— Благодаря — отвърна Дъмпс, изпълнен с признателност.

— А сега, скъпа — обърна се Китърбел към жена си, — вече е време да тръгваме. С другия кръстник и кръстницата ще се срещнем в църквата, чично. Това са мистър и мисис Уилсън, които живеят отсреща — изключително мили хора. Скъпа, добре ли си облечена?

— Да, мили.

— Сигурна ли си, че не трябва да си сложиш още един шал? — попита загриженият съпруг.

— Не, скъпи — отвърна очарователната млада майка и се облегна на предложената й от Дъмпс ръка, след което всички се качиха в един файтон и поеха към църквата. През целия път Дъмпс забавляваше мисис Китърбел, като й разясняваше подробно всички опасности в случай на дребна шарка, млечница, по време на растежа на зъбите, както и други интересни болести, характерни за децата.

Церемонията, която трая приблизително пет минути, премина без особени произшествия. Свещеникът беше поканен на обяд някъде извън града и трябваше да проведе две черкувания на родилки, три кръщавки и едно погребение за по-малко от час. Двамата кръстници и кръстницата обещаха да се отрекат от сатаната и неговите дела „и прочие от този род“ — по думите на Китърбел — „на бърза ръка“, и ако изключим това, че Дъмпс едва не изпусна младенца в купела, когато го подаваше на свещеника, всичко премина в обикновения за подобни случаи делови ред и в два часа Дъмпс отново прекрачи прага на Банката с натежало сърце поради гнетящата го мисъл за неизбежността на вечерното тържество.

Настъпи вечерта и от Пентънвил пристигнаха изпратените по едно момче официални обувки, черни копринени чорапи и бяла вратовръзка, както беше поръчал самият Дъмпс. Посърналият кръстник се преоблече в кантората на един свой познат, откъдето — понеже времето се беше оправило и вечерта беше почти приятна — той се отправи пеш към Грейт Ръсел Стрийт, в настроение петдесет градуса под нулата. С намръщен вид, като скулптурната глава на носа

на боен кораб, той премина бавно по Чийпсайд, Нюгейт Стрийт, Сноу Хил и Холборн Хил, като на всяка крачка откриваше нови причини да се чувствува зле. Когато пресичаше Хатън Гардън, някакъв мъж, очевидно пиян, се блъсна в него и щеше да го повали на земята, ако един любезен млад джентълмен, който се намираше наблизо, не го беше подхванал тъкмо навреме. Този сблъсък така разстрои нервите и раздърпа дрехите на Дъмпс, че му беше почти невъзможно да стои на краката си. Непознатият джентълмен го взе под ръка и най-любезно го придружи чак до Фърнивалс Ин. Дъмпс, който може би за първи път през своя живот почувствува в себе си прилив на благодарност и учитивост, се раздели с благородния на вид млад джентълмен, при което двамата си размениха взаимни благопожелания.

„Значи, все пак има и добронамерени хора на този свят“ — помисли си нашият мизантроп, като продължи по пътя си.

„Ра-та-та-та-ра-рат!“ — като същински лакей чукаше кочияшът на една карета по вратата на Китърбел в момента, в който Дъмпс се приближи, а от самата карета излезе възрастна дама с огромна шапка без периферия заедно с един възрастен джентълмен със син сюртук и три копия на възрастната дама в розови рокли и пантофки със същия цвят.

— Ще има много гости! — въздъхна нещастният кръстник, като избърса потта от челото си и се облегна на парапета.

Мина известно време, преди клетият човечец да събере смелост да почука на вратата, а когато го стори, официалните дрехи на съседа зарзватчия (който беше нает за лакей срещу седем шилинга и шест пенса, но чиито прасци само струваха двойно повече), лампата в коридора, статуята на Венера на площадката, в съчетание с шума от много гласове и звуците на една арфа и две цигулки, го убедиха, че, уви — предчувствията му са били правилни.

— Добре дошъл — посрещна го дребничкият Китърбел, който, запъхтян повече от всякога, изскочи от малката задна гостна с тирбушон в ръка и панталони, обсипани със стърготини, подобни на безброй много кавички.

— Боже мой! — възклика Дъмпс, като свърна в тази гостна, за да си обуе обувките, и се ужаси още повече при вида на седем току-що извадени тапи от съответния брой бутилки. — Колко гости има тук?

— О, не повече от тридесет и пет. Килима занесохме в дневната, а в салона сложихме пианото и масите за игра на карти. Джемайма реши, че е по-добре тържеството да премине като официална вечеря, заради тостовете и прочие. Но за бога, чичо! Какво ви е? — извика възбудено дребничкият племенник при вида на Дъмпс, който стърчеше с един обут крак и ровеше из джобовете си с разкривено от ужас лице.

— Да не сте изгубили нещо? Портфейла?

— Не — отвърна Дъмпс с глас като на Дездемона в сцената с удушването и продължи да тършува ту в единия, ту в другия си джоб.

— Кальфа с визитните картички? Табакерата за енфие? Ключа от квартирата? — продължи да му задава въпрос подир въпрос със светкавична бързина Китърбел.

— Не! Не! — викаше Дъмпс, като не преставаше да рови трескаво из празните си джобове.

— Да не би, да не би да е чашата, за която говорихте тази сутрин?

— Да, чашата! — отвърна Дъмпс и се свлече на един стол.

— Но как може да сте я изгубили? — учуди се Китърбел. — Сигурен ли сте, че сте я взели със себе си?

— Да, разбира се! Сега вече всичко ми е ясно! — извика Дъмпс и подскочи от мястото си, защото се беше досетил. — Човек за окайване съм аз и явно съм роден само за мъки. Сега вече всичко ми е ясно — това е дело на вежливия млад джентълмен!

— Мистър Дъмпс! — прогърмя гласът на зарзаватчията, който въведе в салона съзвезия се донейде кръстник около половин час след разкритието.

„Мистър Дъмпс!“ — всички обърнаха очи към вратата, а Дъмпс влезе, като се чувствуваще почти толкова на място, колкото би се чувствуvalа една съомга на градинската алея.

— Радвам се да ви видя отново — каза мисис Китърбел, която изобщо не забеляза смущението и покрусата на клетия човек, — позволете ми да ви представя някои от нашите близки: майка ми, мистър Дъмпс — баща ми и сестрите ми.

Дъмпс стисна ръката на дамата така сърдечно, като че ли тя беше негова майка, направи поклон с лице към младите госпожици и с гръб към един джентълмен зад него и не обрна никакво внимание на бащата, който от три минути и половина му се кланяше непрекъснато.

— Чичо — каза дребничкият Китърбел, след като Дъмпс беше представен на дузина-две най-близки познати, — позволете да ви отведа до другия край на стаята, за да ви представя приятеля си Дантьн. Той е изключителен! Сигурен съм, че ще ви се хареса. Насам.

Дъмпс го последва покорно като дресирана мечка.

Мистър Дантьн беше около двадесет и пет годишен млад мъж със значителен запас от нахалство и минимален умствен багаж. Той се ползуваше с голям успех особено сред госпожиците между шестнадесет и двадесет и шест годишна възраст включително. Умееше възхитително да имитира френски рог, да изпълнява по неповторим начин комични песнички и да изтърсва най-любезно разни дръзки безсмислици пред своите заслепени обожателки. По един или друг начин той си беше спечелил славата на голям остроумник и щом си отвореше устата, всеки, който го познаваше, се заливаше от смях.

Представянето мина, както си му беше редът. Мистър Дантьн се поклони и започна да върти между пръстите си по изключително комичен начин една дамска кърпичка. Всички се разсмяха.

— Времето е доста топло — каза Дъмпс просто защото чувствуващ, че трябва да каже нещо.

— Да. А вчера беше още по-топло — отвърна гениалният мистър Дантьн. (Всеобщ смях.) — Имам удоволствието да ви поздравя с вашето първо явяване в ролята на кръщелник, сър — продължи той, — исках да кажа — на кръстник.

Младите дами се превиха от смях, а мъжете изпаднаха във възторг.

Разговорът беше прекъснат от всеобщ шум на възхищение, който възвести появлата на дойката с бебето. Младите госпожици се втурнаха като една към тях. (Госпожиците винаги показват изключителна любов към децата в присъствието на други хора.)

— Ох, душичка! — възклика една.

— Какво сладурче! — промълви друга с неповторим възторг в гласа.

— Чудесен е! — добави трета.

— Ах, какви малки ръчички! — извика четвъртата, като извади нещо, което по своята форма и размери наподобяваше добре оскубан кокоши крак.

— Виждали ли сте някога такова чудо! — обърна се една малка кокетка, която с огромния турниор на роклята си напомняше френска литография, към един джентълмен с три жилетки.

— Никога през живота си — отвърна обожателят ѝ, като си оправи яката.

— Ах! Нека да го подържа малко, дойке! — извика друга госпожица. — Душичка сладка!

— Може ли да си отваря очичките, дойке? — попита една, която се правеше на самата невинност.

Накратко, госпожиците единодушно го провъзгласиха за ангелче, а омъжените жени без изключение се съгласиха, че от всички бебета, които са виждали, това е най-хубавото — ако не се смятат техните собствени.

Кадрилите продължиха с нова сила. Всички бяха на мнение, че мистър Дантьн е надминал себе си, няколко госпожици спечелиха възхищението на присъстващите, а също и неколцина обожатели, с изпълнението на „Видяхме се със теб“, „На благотворителен пазар я срещнах“ и още няколко не по-малко прочувствени и интересни балади, „младежите — по думите на мистър Китърбел — се представяха изключително добре“, девойките гледаха да не изпуснат нито една възможност и изобщо — налице бяха всички перспективи вечерта да премине чудесно. Мистър Дъмпс нямаше нищо против, защото си беше наумил нещо — едно малко удоволствие в негов стил — и това го правеше почти щастлив. Той игра на робер и загуби всички ръце. Мистър Дантьн каза, че и да е загубил всички ръце, това още нищо не означава, защото при него губенето е едно на ръка, и всички избухнаха в смях. Дъмпс му отвърна с по-остроумна шега, но никой не се и усмихна дори, с изключение на Китърбел, който явно смяташе, че като домакин е задължен да се смее до посиняване на щяло и нещяло. Единственият недостатък беше, че музикантите не свиреха с нужното въодушевление. По един или друг начин обаче причината за това се изясни — оказа се, по думите на един джентълмен, който беше пристигнал същия следобед от Грейвсенд, че те са били ангажирани на парахода и е трябало да свирят без прекъсване през целия път дотам и обратно.

Официалната вечеря беше превъзходна — масата беше украсена с четири замъка от небетшекер, много красиви до момента, в който се

разтопиха, а то беше в самото начало; сервирана беше и една воденица с един-единствен недостатък — колелото се въртеше така, че заля покривката; освен това имаше всякакви птици и езици, плодове с крем и бишкоти, салата от омари, консервирано говеждо и какво ли не. Дребничкият Китърбел непрекъснато настояваше за още свободни чинии, а те все не идваха, при което джентълмените, които се нуждаеха от тях, казаха, че няма значение, защото ще използват тези на дамите; мисис Китърбел пък се възхищаваше от тяхната галантност; зарзатчията търчеше насам-натам и си мислеше, че седемте шилинга и шест пенса ще му излязат през носа; младите госпожици не хапваха почти нищо, от страх да не ги помислят за неромантични, а омъжените дами ядяха колкото се може повече, от страх да не останат гладни; виното се лееше, а разговорите и смехът не секваха дори за миг.

— Моля за тишина! — извика мистър Китърбел, като се изправи изключително тържествено от мястото си. — Скъпа (това беше отправено към съпругата му, която се намираше на другия край на трапезата), погрижи се да налееш вино в чашите на мисис Максуел и майка си, както и на омъжените дами. Надявам се, че младите джентълмени ще обслужват госпожиците.

— Дами и господа! — каза Дългия Дъмпс с погребално скръбен глас и се надигна от мястото си като призрака в „Дон Жуан“. — Бъдете така любезни да напълните чашите си. Бих желал да вдигна тост.

Настъпи гробна тишина, чашите бяха напълнени и всички придобиха сериозен вид.

— Дами и господа — продължи бавно и зловещо Дъмпс, — аз... (Тук мистър Дантьн изимитира два високи тона на френски рог, с което опъна нервите на оратора и накара слушателите да се превият от смях.)

— Тихо! Тихо! — викаше дребничкият Китърбел, като се стараеше да подтисне смеха си.

— Тихо! — извикаха и останалите джентълмени.

— Дантьн, мирувай! — провикна се един от неговите приятели, който седеше на другия край на масата.

— Дами и господа — поде отново Дъмпс, след като се посьвзе, макар че не беше чак толкова смутен, защото по начало си го биваше да държи речи, — в съответствие с установения в подобни случаи обичай, доколкото ми е известно, аз, като един от кръстниците на

младия мистър Фредерик Чарлс Уилям Китърбел — тук гласът на оратора потрепна, понеже си спомни за чашата, — мога да си позволя да вдигна тост. Едва ли е нужно да казвам, че пия за здравето и щастието на този млад джентълмен, който е виновникът за това тържество — първото през неговия все още кратък жизнен път. (Аплодисменти.) Дами и господа, не бихме могли и да си помислим дори, че нашите приятели тук, на които искрено желаем само добро, ще изкарат живота си без всякакви изпитания, мъчителни страдания, големи нещаствия или тежки загуби. — Тук старият мошеник замълча и бавно извади от джоба си огромна бяла кърличка. Няколко дами последваха неговия пример. — Това, което им пожелавам най-чистосърдечно и за което най-горещо моля бога, е да се отложат тези техни премеждия колкото е възможно за по-късно, (Силни хлипания откъм бабата.) Надявам се и ми се иска да вярвам, дами и господа, че невръстното дете, чиято кръщавка сме се събрали да отпразнуваме, няма да бъде изтръгнато от обятията на своите родители от преждевременна смърт (няколко батистени кърнички влязоха в действие) и че младото му и засега несъмнено здраво телце не ще бъде стопено от неизлечима болест. (Тук Дъмпс изгледа всички с тържествуваща язвителност, тъй като сред омъжените жени беше настанало голямо вълнение.) Надявам се, ще се присъедините към пожеланията ми той да порасне и да стане опора и утеша за своите родители. (Разнесоха се викове: „Браво!“, „Браво!“, а от страна на мистър Китърбел — силно хлипане.) Но ако пожеланията ни не се събуднат, ако той забрави след време своя синовен дълг, ако родителите сами изпитат горчивата истина, че „неблагодарното дете е по-коварно и от змийски зъб“...

Тук мисис Китърбел, притисната кърличка към очите си и придружена от няколко дами, изхвърча от стаята и изпадна в истерия в коридора, като остави благоверния си съпруг в не по-добро състояние и по този начин засили впечатлението в полза на Дъмпс — в края на краишата хората обичат силните емоции.

Едва ли е необходимо да добавяме, че този епизод наруши хармонията на вечерта. Подсладеното вино, бонбоните и сладкишите бяха изместени от далеч по-търсените в момента оцет, амоняк и студена вода. Мисис Китърбел беше отведена незабавно в стаята си, музиката стихна, флиртовете секнаха и гостите започнаха да се

разотиват. Дъмпс си тръгна още в началото на суматохата и се отправи пеш към къщи с лека стъпка и доколкото това можеше да се каже за него, с олекнала душа. Хазайката му, която спеше в съседната стая, беше готова да се закълне, че го е чула да се смее по характерния за него начин, след като бил заключил вратата зад себе си. Това нейно твърдение обаче е толкова невероятно и само по себе си е толкова абсурдно, че до ден-днешен никой не ѝ е повярвал.

От времето, за което става дума, досега семейството на мистър Китърбел се увеличи значително. Той вече има двама сина и една дъщеря и понеже в скоро време очаква цветущото му потомство да нарасне с още един член, усърдно си търси подходящ за случая кръстник. Мистър Китърбел обаче има твърдото намерение да му постави две условия: той трябва да даде тържествено обещание, че няма да държи никакви речи по време на вечерята, и не трябва да има нищо общо с „най-нешастния човек па света“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.